

розвитку, зниження інфляційних очікувань, підвищити стійкість економіки, грошово-кредитної і фінансової сфер.

Список використаних джерел:

1. Про Національний банк України: Закон України від 20.05.1999 № 679-XIV]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua>
2. Колодізев О. М. Формування монетарної політики національного банку
3. в контексті забезпечення сталого розвитку економіки України: Монографія / О. М. Колодізев, І. О. Губарєва, Є. М. Огородня. – Харків: ІНЖЕК, 2015. – 325 с.
4. Лютий, І. О. Банківські інститути в умовах глобалізації ринку фінансових послуг [Текст] : монографія / І. О. Лютий, О. М. Юрчук. – К. : Знання, 2011. – 357 с.
5. Основні засади грошово-кредитної політики на 2015 рік [Електронний
6. ресурс]: <http://www.bank.gov.ua>
7. Савченко Т. Г. Інфляційне таргетування в Україні: проблеми впровадження та перспективи застосування / Т. Г. Савченко // Вісник Української академії банківської справи. – 2012. – № 1 (32). – С. 3-13.
8. Стратегія розвитку України у період до 2020 року: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>

УДК 336.76

Коломієць В.Л.

аспірант кафедри фінансів

ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

ДЕРЖАВНІ БАНКИ РОЗВИТКУ ЯК СКЛАДОВА ФІНАНСОВОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ

Системна криза, з якою не вперше зіткнулася вітчизняна економіка, вкотре загострила увагу на відсутність та деструктивний характер функціонування окремих складових фінансової інфраструктури в Україні. Наразі в суспільстві та в наукових колах триває дискусія щодо подальших кроків в реформуванні економіки, необхідності застосування різноманітного фінансового інструментарію для стимулювання економічного розвитку.

Разом з тим, переважна більшість фахівців сходяться на думці, що першочерговим завданням є формування сприятливого інвестиційного клімату, який би дозволив максимально мобілізувати внутрішні ресурси та залучити іноземні капітали для швидких трансформаційних змін у реальному секторі [1-3].

Зарубіжний досвід дає можливість аналізувати різноманітні механізми стимулювання інвестицій в реальному секторі. Кожна з країн, що проводить реформування, формує власний портфель заходів, який враховує і поточний стан економіки, і тенденції національного фінансового ринку, і історичні фактори. В той же час, значна кількість науковців, характеризуючи процес реформ, акцентують увагу на необхідності функціонування в Україні державних банків розвитку [4-5].

Спрощено, завдання державних банків розвитку у «транзитивних» економіках можна звести до наступного:

- ✓ фінансування інвестиційних проектів, для яких характерний надмірний ризик, що, відповідно, ускладнює їх фінансування за рахунок приватних ресурсів;

- ✓ фінансування проектів з низькою прибутковістю за умови, що вони мають вагоме економічне та соціальне значення з погляду розвитку держави або окремих регіонів;
- ✓ координація інвестиційних проектів з врахуванням поточних та стратегічних завдань економічної політики;
- ✓ опосередковане стимулювання банківської системи за рахунок використання державним банком розвитку банківських установ в якості агентів при проведенні активних операцій.

Якщо на хвилі доволі успішного розвитку банківської системи України у 2010-2012 рр. питання про необхідність створення державного банку розвитку ще мало певні ознаки дискусійності, то вже зараз можна говорити про його фактичну безальтернативність.

Загальновідомою є катастрофічна ситуація в банківській системі – криза на рівні системних банків, недовіра до банківських установ з боку різних економічних агентів, фінансові ускладнення у цілої низки вітчизняних банків. Зрозуміло, що в таких умовах банки не можуть об'єктивно виконувати завдання, що притаманні банкам розвитку. При чому це у повній мірі стосується і приватних банківських установ, і державних банків. Більше того, активні операції державних банків часто є прикладом неефективності існуючих в Україні механізмів інвестиційного кредитування.

Разом з тим, слід говорити що у вітчизняній економіці сформовано попит на вирішення завдань, що притаманні державним банкам розвитку: інфраструктура вкрай зношена та потребує суттєвих капіталовкладень, стан державного бюджету не в змозі задовольнити навіть мінімальні потреби у капіталоемних проектах, державна інвестиційна політика страждає непослідовністю та фрагментарністю. І такий перелік детермінант створення державного банку розвитку можна суттєво доповнювати. Як підсумок, можна зробити висновок, що на часі створення в Україні з врахуванням зарубіжного досвіду державного банку розвитку, який повинен зайняти вагоме місце у фінансовій інфраструктурі вітчизняної економіки.

Список використаних джерел:

1. Майорова Т. В. Проблеми трансформації заощаджень в інвестиції на фінансовому ринку України / Т. В. Майорова, І. П. Петренко // Інвестиції: практика та досвід. - 2015. - № 6. - С. 11-17.
2. Сіра Е. О. Інвестиції в основний капітал як чинник економічного зростання/ Е. О. Сіра // Держава та регіони. Серія: Економіка та підприємництво. - 2013. - № 5. - С. 8-13.
3. Шапран Н. Іноземні інвестиції - локомотив для вітчизняної економіки/ Н. Шапран // Цінні папери України. - 2014. - 16 жовт. (№ 40). - С. 11.
4. Захарін С. В. Концептуальні підходи до створення державного банку розвитку/ С. В. Захарін // Актуальні проблеми економіки = Actual problems of economics. - 2010. - № 9. - С. 201-205.
5. Філонова І. Банк розвитку як запорука економічного зростання в Україні/ І. Філонова // Вісник Національного банку України. - 2010. - № 11. - С. 33-36.

УДК 336.22

Коляда Т.А.

*к.е.н., доцент кафедри фінансів,
Університет ДФС України*